

Publicerad 2010-05-27 19:50 av Julia Larsson olofsson

Cancer smärta

Mina knän slog hårt mot den hårda asfalten under mig när trycket från händerna blev för mycket för min sargade kropp. Ett hårt slag mot min tinning. Smärtan skar igenom hela min kropp så kraftfullt att mina lämmar drog ihop sig. Detta måste ha uppmuntrat slagen, för nu kom dem med allt mer styrka och kraft. Jag lyfte mitt huvud för att böna, ett hårt slag blir svaret. Mitt huvud slogs ner i asfalten, och trycktes ner av hårda händer.

Sparkar, krossande hårda. Knytnävar mot mitt huvud och mina svullna lemmar. Träffar på mig bål och buk. Insidan skälvde av den I-genomsyrande smärtan.

Jag klarade det inte. Jag spydde som en katt. Över mitt bröst och över deras skor. Detta kom jag att få ångra. Smärtan efter det misstaget var bedövande. Min första tanke var att "Bra! Då slipper jag känna det här".

Men efter några sekunder slog ångesten mig hårt. Huvudet? Nacken? Är jag förlamad?

Nu försökte jag kämpa emot. Mina armar lyftes långsamt up mot mitt ansikte. Två kraftiga händer grep tag runt mina handleder. Hårda fingrar dras ihop runt de tunna nu mera röda handlederna, och blodådrorna kläms åt.

Dom bedövade lämmarna pulserar av den avskurna blodtillförseln. Fingrarna växte och nagelbanden spändes över det kämpande köttet. "Snart spricker det" tänkte jag. Mina händer och armar började instinktivt kämpa, skaka ohindrat. Och så kom det första beviset på min svaghet sakta droppande ner för min kind. Mina blodsprängda ögon kunde inte stå emot det längre. Tårar rann ner för mitt ansikte och ner i de öppna såren på min kropp.

En spark mott min pumpande tinning, ett knakande ljud.

Sedan... en varm smet, droppande ner in i min mun.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Smärtan spred sig som cancer svulster i mig.

Och så var jag stilla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Julia Larsson olofsson med Poeter.se id #32439 innehar upphovsrätten